

[Glistrup]

sig igennem alle disse tykke publikationer, der er kommet, nok ikke med mange tødder har forbedret de sociale vilkår her i landet. Jeg vil tro, at de sociale vilkår her i landet havde været mindst lige så gode, hvis vi ikke i de 25 år havde haft et socialforskningsinstitut, som de er nu.

Dermed være selvfølgelig ikke sagt, at man ikke må forske i sociale forhold, men vi har trods alt noget, der hedder universiteter, vi har trods alt noget, der fungerer rundt omkring i forskellige organisationer, vi har almindelig samfundsmæssigt interesserede mennesker, vi har et socialministerium osv. Derfor tror jeg nok, at det, som har stået af ting, der har kunnet bruges, i socialforskningsinstituttets umådelig mange tusinder af sider, de har udsendt, kunne vi lige så vel have fået frembragt med indsats af væsentlig mindre ressourcer.

Der var en diskussion mellem hr. Albertsen og hr. Henrik Toft – der ikke hedder Jens, som fru Alice Faber troede; hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med – om, hvorvidt dette har noget med forskningens frihed at gøre. Det er fuldstændig fjollet at sætte dette forslag i forbindelse med forskningens frihed eller at sige, som hr. Tinning svingede sig op til, at dette skulle være censur af en eller anden art.

Det her har noget at gøre med, at skatteydermidlerne skal anvendes på en måde, så man viser respekt for, at det er andre menneskers penge, man disponerer over. Selvfølgelig skal da den argeste socialist have lov til at forske alt det, han overhovedet vil, men han skal bare ikke have en øre af skatteydernes penge til det. Der er det altså, at vejene skilles.

Hr. Albertsen, hr. Tinning og lignende socialister kalder det forskningens frihed, men der er tale om en frihed til at hugge andre menneskers penge og bruge dem til det, som man nu engang kan lide at gå og tulle rundt med i form af disse ting, som vi nu har set i rapporterne fra f.eks. socialforskningsinstituttet ned igennem alle disse mange år.

Her er det, at fremskridtspartiet siger nej. I hvert tilfælde i en stat, der i den grad er kørt rabundus, som f.eks. den gældende finanslov viser, må vi finde frem til at spare, og vi må finde frem til at spare ikke bare på de steder, hvor vi kan spare milliardbeløb, men også, hvor vi som her vil kunne spare

30–40 mill. kr. på årsbasis. Det er også værd at få taget med. Derfor er det først og sidst et finanspolitisk forslag. Det har meget lidt at gøre med, hvorvidt forskningen skal være friere eller ikke friere.

Fru Alice Faber fra SF kritiserede, at vi af de repræsentative eksempler, vi giver på, hvad der er kommet af rapporter fra socialforskningsinstituttet, kun nævner nogle gamle titler fra før 1975.

Det er ganske naturligt, for det, som fru Alice Faber citerede fra argumentationen i bemærkningerne, står i anførelsestegn, idet der er tale om et citat fra, hvad der blev fremført i forbindelse med 1975-lovforslaget. Efter at vi har gennemgået de pågældende eksempler, konkluderer vi og siger:

»Hovedpræget i udviklingen siden 1976 har været, at socialforskningsinstituttet har lært noget – men langtfra nok – af fremskridtskritikken.«

Vi kunne selvfølgelig godt have fyldt yderligere en side af bemærkningerne ud med at sige, hvor vi synes de er kommet noget længere frem inde i Borgergade i retning af at kunne gøre det lidt mere lødigt, end forholdet var, før fremskridtspartiet satte rav i den. Men den tærskel, hvor vi kan bruge skatteyderpenge, er i allerhøjeste grad også rykket højere op. Da vi diskuterede det sidst, i 1975–76, var det således, at staten stort set ikke havde noget underskud, men nu er vi altså kommet frem til, at til trods for at skatetrykket er steget i de mellemliggende år, er underskuddet vokset og vokset i hvert evig eneste finansår siden 1975–76. Derfor er der endnu større grund til at udvise den yderste grad af spareiver i dag sammenlignet med, hvad man eventuelt kunne tillade sig af flodheder i 1975–76.

Derfor er der god grund til, at fremskridtspartiet med nogle års mellemrum – i dette tilfælde er det 7–8 år – minder om, hvad der er af sparemuligheder, og får tingene taget frem til debat.

Når jeg på traditionel vis som ordfører for forslagsstillerne skal takke nogen, så vil jeg først og fremmest takke forslagsstillerne for, at de har bragt tingene frem, så man igen kan blive opmærksom på, hvad der må være den dårlige samvittighed. Ellers vil jeg takke hr. Askjær Jørgensen for hans indlæg. Andre er der absolut ingen grund til at takke for